

ВЫДУЧЭННЕ твораў І. Новіка («Тварам да небес...»), С. Кухарава («Ад...»)

блэстыдні, у першую чаргу нарыс — жанра мабільнага, гнуткага, раэаэстайнага.

Найбольш пашыраны ў нас, асабліва ў перыяды, так званы «творчы» нарыс, аб'ектам якога з'яўляецца пэўная вытворчая праблема.

ТВАРАМ ДА ЖЫЦЦА

А. ЛЫСЕНКА, кандыдат філалагічных навук

Няма, а часам і пракладзеная аўтарам. Нарысы С. Кухарава — гэта партрэтныя галерыі нашых сучаснікаў, перадаючы вытворчасці.

Зборнік «Ад вашага карэспандэнта...», які вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР, у значнай ступені падагульняе зробленага С. Кухаравым за гады журналісцкай працы.

Найбольш пэсыдуна ў апошні час прыняты мастацкі нарыс ў творчасці В. Палтаран.

Заслужаны дзеяч культуры БССР, майстар мастацкага чытання Аліксей Слесарэнка напісаў кнігу ўспамінаў пра свае сустрэчы з выдатнымі дзеячамі літаратуры і мастацтва.

Сіцілацкі, дасціпнасць гаспадарня, яго шчырае зацікаўленасць у прапагандзе роднай літаратуры, шчырыя жыццёвыя і літаратурныя інтарэсы, душэўнае маладосце адраўнаваў усе больш з кожнай сустрэчай.

Мемуарыст прыгадавае не толькі размовы Кіласа, ён дзеліцца думкамі і ўражаннямі ад кожнага творчасці, расказвае аб сваёй працы чытальніка, выдатных холасцускіх твораў, дэка моцна духоўна сувязь аўтара ўспамінаў з творчасцю народнага пісьменніка.

Сяніца цяжка знайсці такі раён на Беларусі, дзе не выступіў А. Слесарэнка з чытаннем твораў беларускай літаратуры.

ДАРАГІЯ ВОБРАЗЫ

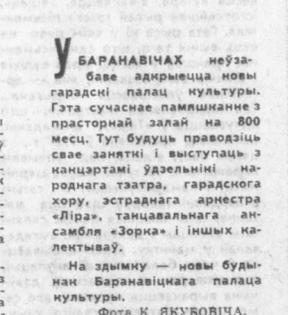
Заслужаны дзеяч культуры БССР, майстар мастацкага чытання Аліксей Слесарэнка напісаў кнігу ўспамінаў пра свае сустрэчы з выдатнымі дзеячамі літаратуры і мастацтва.

Сіцілацкі, дасціпнасць гаспадарня, яго шчырае зацікаўленасць у прапагандзе роднай літаратуры, шчырыя жыццёвыя і літаратурныя інтарэсы, душэўнае маладосце адраўнаваў усе больш з кожнай сустрэчай.

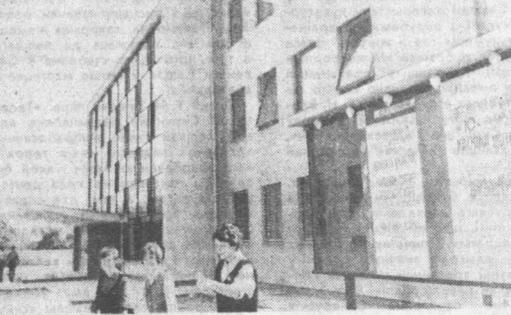
Мемуарыст прыгадавае не толькі размовы Кіласа, ён дзеліцца думкамі і ўражаннямі ад кожнага творчасці, расказвае аб сваёй працы чытальніка, выдатных холасцускіх твораў, дэка моцна духоўна сувязь аўтара ўспамінаў з творчасцю народнага пісьменніка.

Сяніца цяжка знайсці такі раён на Беларусі, дзе не выступіў А. Слесарэнка з чытаннем твораў беларускай літаратуры.

Сяніца цяжка знайсці такі раён на Беларусі, дзе не выступіў А. Слесарэнка з чытаннем твораў беларускай літаратуры.

У БАРАНАВІЧАХ неўзабаве адбудзецца новы гарадскі палац культуры.

У БАРАНАВІЧАХ неўзабаве адбудзецца новы гарадскі палац культуры.

ЦІХАЮДНЫ цяжкі спыняўся каля ложка, здаваўся, сплывае. Каля кожнай вясці — напэўна. Састаў п'яноў паравоза, Стары бездаказны служка, якога шмат дзе ўжо выціснулі маладыя прыгажуні — цэпавыя і электравозы.

Паравоз выкідаў цяжкія пясмы дыму. Яны абліваў дрот, слупы. Але святло з вагонных вокнаў вяртае іх, гэтыя пясмы. Тады, як бы ад злотці, дым сцяпае па вокнах. Зрэдку спыліцца іскры. Яны ляцелі ўгору і згасалі ў калючым тумане. Увечыні вецер ці што?

Але калі поезд спыніўся на станцыі, дзе гарэлі ліхтары, Іван Васільевіч убачыў, як іхца і роўна падаюць рэдкае снажыні. Ён прачытаў знаёмы назву. Вельмі знаёмы. Праўда, прыязджаючы на магільны брат, ён сыходзіў не на гэтай станцыі.

Надзя пісала, па сутнасці, адзін раз у год — кароткую паштоўку, вышыванне са святлам — з Пяршамаем. Разы два, акрута, прывісала навагодня вышыванні, але ў адзак на яго.

Рабілася холадна, хоць стаў у накінутым на плечы паліто. Але ў вагоне ліцца размаўляючы, у адным купе вясёла кампанія гуляе ў карты, галасы іх далёка і суды. А яму хочацца шчырна. Раней цягнула да людзей. Цяпер больш да спадабы адзіноцтва.

Ціхава, у якіх учынках выяўлялася сіла і ў якіх слабасць? Тое, што ён, стары чалавек, пенсіонер, як юнак, нечэпава і з хваляваннем, едзе да жанчыны, з якой звязуў яго ваяны лес — слава гэта ці слабасць характару?

Надзя ўсё ж нейкім чынам звязалася з ім і папярэдзіла, што яго чакае. Што ж, яе можна зразумець: ён бацька іх дзіцяці. Чорт з ім. Няхай знікае. На іх другім месцы будзе сабакам — кары не мінуе.

Адзак калі я ў той жа дзень, паэзія, здаецца, ужо ўнаві, у боссонію, падумаў, што Святкі могуць паіцца да яе, да Надзі, што яны маглі з'ехаць ці сысці разам, мне стала няцярпа балюча, я перажыў такую магчымасць як самую злосную зраду.

«Не магу больш, Іван. Не трэба больш. Віта ведае і асуджае. З якой знявагі яна гаварыла са мной? Дачка ўзенавядзіце мяне. І цябе...»

Восё гэта і закрунула, што яна, дзяўчо, якую ён выняжыў у лагерных зямлянках, можа ўзенавядзецца. Астатняе нішто асабліва не кранула. Што ж, не трэба, дык не трэба. Так яшчэ лепей: нідзе і ні ў чым ён не будзе раздвоіцца. Не той узрост, каб хавацца і маўчыць блізкаму чалавеку — Волзе.

Іван Васільевіч падумаў пра чамадан, што паясуе ў Мінск. Што чыгуначнікі робяць з такімі рэчамі? Калі адзіночкі, напэўна, знайдуча там нейкі дакумент, канверт з яго прывішчам і адрасам. Прыгадаў, што там ёсць, у чамадане? Пісьмо Васіля Ладзе, але яно, здаецца, без адраса. Есць кнігі... Калі пазволяць дадому, жонка і Лада спалохаюцца, узнімуць трывогу. Што ён скажа ім? Астаў у Гомелі? Але з Гомеля лёгка пазваніць.

З'явілася думка: а можа вярнуцца? Баісцула, як кароткая ўспышка сумнення. Але была нейкая ішная неаснаваная сіла, якая цягнула, вяла... Не ўпершыню ў жыцці аддаваўся ён гэтай сіле, гэтай душэўнай хвалі. Здаралася, што яна вынісла не туды ці не ў час. Але ні разу не вынісла ў адкрытае мора — на згубу.

У БАРАНАВІЧАХ неўзабаве адбудзецца новы гарадскі палац культуры.

Аматарам беларускай кнігі добра вядома імя Георгія Паплаўскага. Ён у апошнія гады многіх паспяховых працуе ў галіне кніжнай графікі.

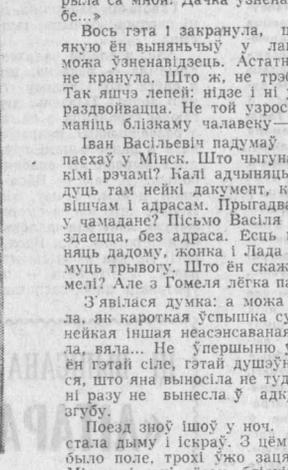
Аматарам беларускай кнігі добра вядома імя Георгія Паплаўскага. Ён у апошнія гады многіх паспяховых працуе ў галіне кніжнай графікі.

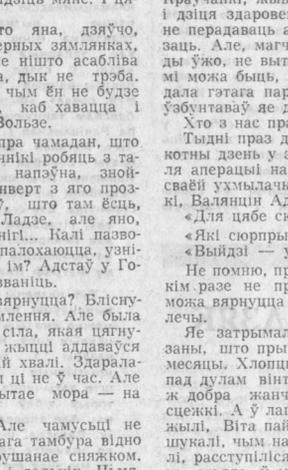
Аматарам беларускай кнігі добра вядома імя Георгія Паплаўскага. Ён у апошнія гады многіх паспяховых працуе ў галіне кніжнай графікі.

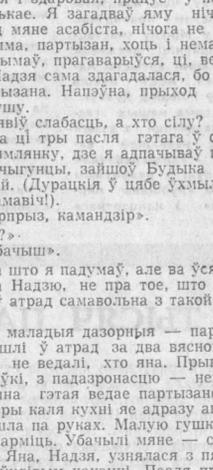
Аматарам беларускай кнігі добра вядома імя Георгія Паплаўскага. Ён у апошнія гады многіх паспяховых працуе ў галіне кніжнай графікі.

Аматарам беларускай кнігі добра вядома імя Георгія Паплаўскага. Ён у апошнія гады многіх паспяховых працуе ў галіне кніжнай графікі.

Аматарам беларускай кнігі добра вядома імя Георгія Паплаўскага. Ён у апошнія гады многіх паспяховых працуе ў галіне кніжнай графікі.

Аматарам беларускай кнігі добра вядома імя Георгія Паплаўскага. Ён у апошнія гады многіх паспяховых працуе ў галіне кніжнай графікі.

вырошчаныя новых для сельскагаспадарчай вытворчасці Беларусі культуры.

Зразумела, і ва ўпрыгожванні нашых гарадоў сталічныя батанікі прымаюць самы актыўны ўдзел. На вялікай юбілейнай выставцы кветак, якая на дзёна адбылася ў Мінску, экспазіцыя Батанічнага саду АН БССР была найбольш прадставічай і малаўчынай.

Вышываная каменнымі пліткамі дарожка вядзе нас ад цэнтральнай алеі да дэкаратыўнага басейна, вакол якога расквітаюць кветкавыя плантацыі.

У гэтым кутку саду звычайна больш за ўсё наведваюцца. Палітра самага патрабавальнага мастака не ведае такіх адценняў, якімі адрывае прырода свае самыя пячотныя створэнні. Асабліва багаты ружоўкай Батанічнага саду яго калекцыя налічвае каля 700 гаўчак.

вавай увазе, Г. Паплаўскі імкнецца сродкамі тончай тэхнікі афарту падрабязна непашурыны якасці класічнага твора беларускай паэзіі.

«Мінск, Цэнтральны батанічны сад Акадэміі навук БССР». Гэты надріс на пасылках і бандэролях паўтараецца на многіх мовах. Супрацоўнікі саду падтрымліваюць сувязь больш чым з дзюмастамі батанічнымі ўстановамі свету.

малюнак «мірнага суіснавання» чалавека і прыроды выхоўвае людзей лепш, чым дзесяткі заклятых аб беражлівымі ступеніцамі да прыроды.

Аб тым, што гэта работа мае вялікае навуковае і дзяржаўнае значэнне, сведчыць надзяўня пастанова прэзідыума Акадэміі навук ССР аб прысваенні батанічнаму саду АН БССР статусу навукова-даследчага інстытута.

У гэтым сваім выступленні, якое, казалі, шмат каго ашаламляла, а для яго стала апошняй з такой высянай трыбуны, Іван Васільевіч казаў і пра гэта — як часам сярэднія людзі зачэпваюцца агульнаю карціну.

Сумна зрабілася ад думкі, што амаль два гады ўжо ён не актыўна ўдзельнічаў у працы гэтых людзей, а суарэняў. Усё сваявольна жыццё памагаў хлэбаробам ведаць сваім, вопытам, прахай... І цяпер адчувае, што можа зрабіць нешта карыснае, асабліва пры ўмове: яму вераць, што ён нешта разумее, як і дзе расце хлеб, а ён верыць другім, людзям воль у гэтых вясках, агні яных, розныя агні, вяселья і журботыя, аднолькава цёплыя, праводзяць рухавыя, але халодныя агні цягніка.

Падумаў зноў, што не так проста — заняцца сваё прыняццё, перадавец характар. Так можна дайсці да ўняжэння. А ён ніколі не ўняжэў. Ні перад кім. Ва ўсялякім разе яму не сорамна за свае адносіны з людзьмі. З тымі, хто стаў вышэй, і з тымі, кім кіраваў ён. Хто рабіў блізі, ішоў доўгія кілы побач і з кім страчаў выпадкова, як у цяжкім.

АБОЙКА, наміснік дырэктара Цэнтральнага батанічнага саду АН БССР на навуковай рабоце.

«Не адсылі мяне... — але тут жа напавіла: — Не адсыліце мяне з атрада, таварыш камандзір. Ён магу там... Я хачу быць з вамі.»

«Я маўчаў. Доўга. Маўчал партызаны. Чыкаў, што скажу я. Можа, не ўсе ладзілі, каб я лаволь іх застацца. Былі, пэўна, такія, якіх хацелася пакачы, убачыць драму — праву на [Зачэпкі на 4-й стар.]»

